

KEPLER62

CARTEA A PATRA: PIONIERII

KEPLER

CR62

BJØRN SORTLAND

TIMO PARVELA

Ilustrații de

PASI PITKÄNEN

Traducere din finlandeză de

ANDREEA NIȚĂ

CARTEA A PATRA:
PIONIERII

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Corector: Luminița Drăgan

Tipărit la Bookart Printing

Bjørn Sortland, Timo Parvela, Pasi Pitkänen
Kepler 62. Kirja Neljä: Pioneerit
Text © Bjørn Sortland and Timo Parvela 2016
Illustrations © Pasi Pitkänen 2016
Complete Work © Timo Parvela, Bjørn
Sortland, Pasi Pitkänen and WSOY 2016
Layout Design: Pasi Pitkänen
First published in 2016 simultaneously in
Finnish with the original title *Kepler 62.*
Kirja Neljä: Pioneerit by Werner Söderström Ltd
(WSOY) and in Norwegian with the title
Kepler 62 – Reisen by Piggsvin Forlag AS.
Published in the Romanian language by
arrangement with Bonnier Rights Finland and
LiviaStoia Literary Agency.

© HUMANITAS, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Parvela, Timo

Kepler62 / Timo Parvela, Bjørn Sortland;
il. de Pasi Pitkänen; trad. din finlandeză
de Andreea Niță. – București: Humanitas, 2023 –
vol.

ISBN 978-973-50-7828-7

Cartea 4 : Pionierii. – 2024. –

ISBN 978-973-50-8334-2

I. Sortland, Bjørn

II. Pitkänen, Pasi (il.)

III. Niță, Andreea (trad.)

821.511.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

1.

— Trezește-te!

— Mmmm, murmură Ari. Marie?

— Da. Am ajuns.

— Ce? Serios?

Ari arată de parcă ar fi primit un șoc electric. Presupun că ne-am pierdut cunoștința cu toții de când ne-am afundat în gaura de vierme și până când am ajuns aici. Îmi amintesc doar întuneric, întuneric și iar întuneric. Și câteva scipiri de lumină. Și că totul s-a întunecat.

Nu văd bine, pentru că am ochii plini de lacrimi. Au stat atât de mult timp în beznă. Lacrimile de bucurie sunt rare, așa că nu mi le șterg imediat.

Se pare că eu m-am trezit prima. Pe fereastră am văzut lumină. Ceva albastru. Ceva verde. Până acum nu văzusem prea multe prin ferestrele navei spațiale în afară de întunericul nesfârșit.

Dar acum e altceva. Verdele și albastrul mi se par cele mai frumoase culori din lume. Ele înseamnă viață.

— Nu știi exact de ce, dar suntem primii, Ari, îi șoptesc. Primii oameni din istorie care aterizează pe o planetă din afara sistemului nostru solar. Un altfel de Adam și Eva.

Poate că nu-i nevoie să șoptesc, dar în acest moment am sentimentul că doar așa trebuie să vorbesc. Am călătorit la 1.200 de ani-lumină depărtare de Pământ, am trăit imponderabilitatea, atrofia musculară, o comă artificială, o furtună de asteroizi și o gaură de vierme. Ca să ajungem aici. Unde avem de gând să ne petrecem tot restul vieții.

Știi că nava se mișcă repede, dar am senzația că alunecăm cu încetinitorul spre planeta care se profilează dedesubt. Pare să treacă o vară întreagă cât așteptăm. Pânza electrică a navei, care s-a deschis ca o umbrelă, funcționează ca o frână în timp ce coborâm spre planeta Kepler-62e.

— Mmmm, murmură din nou Ari și se ridică în capul oaselor. Mai avem mult de mers?

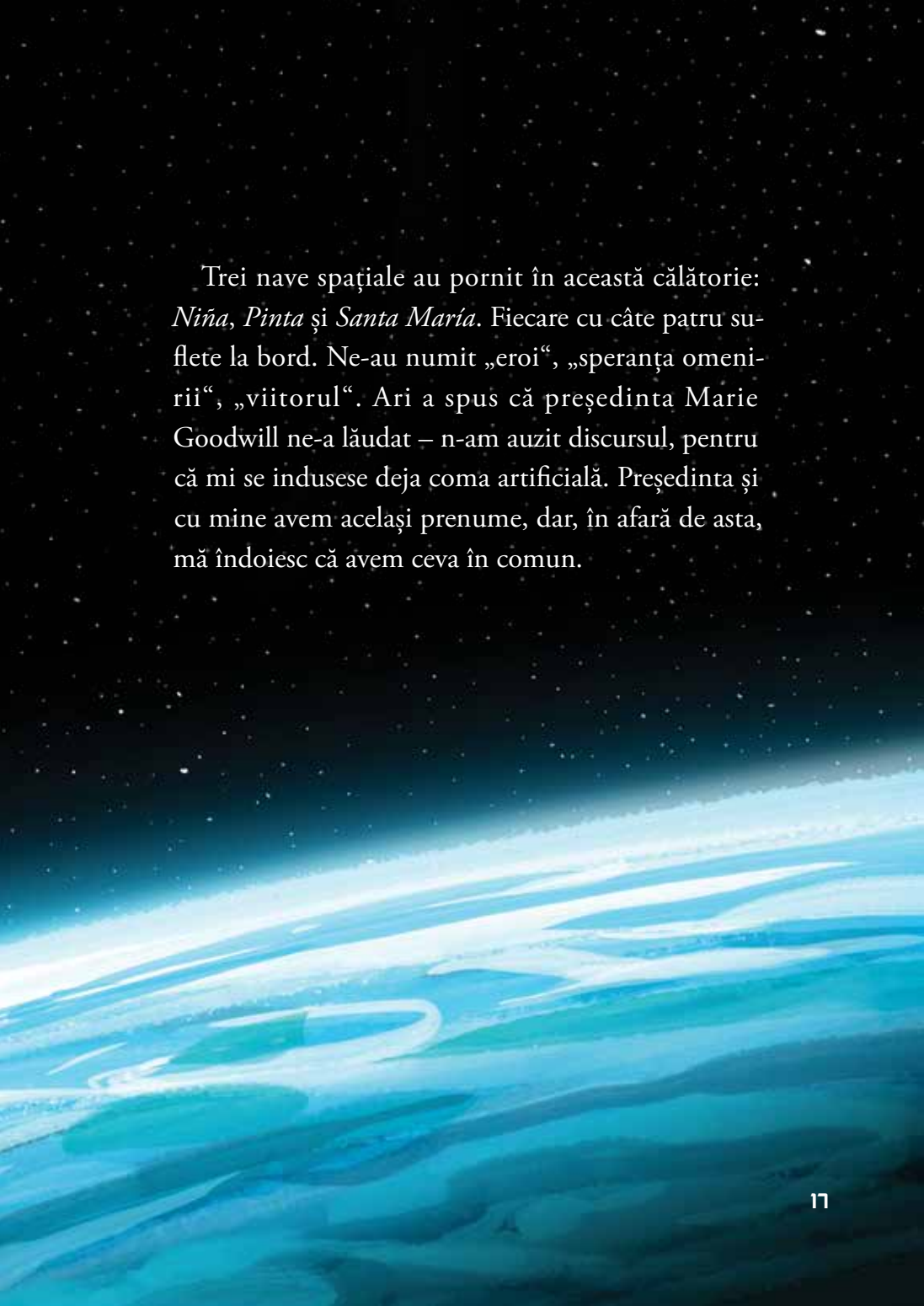
Zâmbesc. Ari e ca un băiețel aflat într-o mașină, care își întreabă mama dacă au ajuns la destinație. Dar noi nu avem nicio mamă la bord. Suntem doar trei copii. Și Olivia. Și nu ne aflăm într-o mașină, ci

într-o navă spațială. De fapt, o navă stelară care are același nume ca una dintre corăbiile lui Columb: *Santa María*.

Gigantica pânză electrică a navei *Santa María* ne-a adus aici. Ari a încercat să-mi explice tehnologia de funcționare a navei, dar mi-e greu să înțeleg chestiile astea.

Mai mult ca sigur Ari este obosit din cauza a tot ce ni s-a întâmplat după ce am zburat din Zona 51 spre Stația Spațială Internațională 4. Și apoi călătoria imposibil de lungă până aici, unde nimeni n-a mai ajuns vreodată. Am călătorit mai mult de patru sute de ani tereștri, chiar dacă nouă ni se pare că au trecut doar câteva luni. Nu înțeleg cum este posibil așa ceva, dar are legătură cu faptul că *Santa María* a călătorit atât de repede, încât timpul a trecut mai încet pentru noi decât pentru cei de pe Pământ... sau ceva de genul ăsta. Nu sunt atât de inteligentă încât să înțeleg chestia asta. Dar toți cei pe care îi cunoaștem pe Pământ au murit deja. Deși eu, una, nu cunosc atât de mulți oameni. Doar pe tatăl meu, pe servitorii noștri, Magda și Alfred, și pe piloții noștri, Jim și Jeff. Și pe un băiat, Erik, care aș fi vrut să mă placă, dar nu mă plăcea. De fapt, acum ar trebui să am inima frântă de durere, dar de la moartea mamei mele n-am mai preat simțit mare lucru.

Trei nave spațiale au pornit în această călătorie: *Niña*, *Pinta* și *Santa María*. Fiecare cu câte patru suflete la bord. Ne-au numit „eroi“, „speranța omenirii“, „viitorul“. Ari a spus că președinta Marie Goodwill ne-a lăudat – n-am auzit discursul, pentru că mi se indusese deja coma artificială. Președinta și cu mine avem același prenume, dar, în afară de asta, mă îndoiesc că avem ceva în comun.